

ÜLKER BANGUOĞLU BİLGİN

Yalıda Bir Gece

Remzi Kitabevi

ÜLKER BANGUOĞLU BİLGİN İstanbul’da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Ankara, İstanbul ve Londra’da çeşitli okullarda yaptı. Kandilli Kız Lisesinden mezun oldu. 1969 yılında Robert Kolej Yüksek Okulu (Bugünkü Boğaziçi Üniversitesi) Fen-Edebiyat Fakültesi, Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümünü bitirdi. 1979’da aynı okulun Eğitim Fakültesi, İngilizce Öğretmenliği Bölümünden diploma aldı. 1983-2022 yılları arasında Boğaziçi Üniversitesi Yabancı Diller Yüksek Okulunda “Araştırma ve Yazma Metotları” ve “Eleştirel Okuma” konularında ders verdi.

İhtiyar (Shirley Ann Grau, Uycan Yayınları, 1973) ve *Batı Çıkmazı: Puşkin Üzerine Konuşma* (Dostoyevski, Dergâh Yayınları, 1975) adlı iki çevirisi; *Meşrutiyet’ten Cumhuriyet’e Bir Fikir Adamı: Tahsin Banguoğlu* (Geniş Kitaplık, 2012) adlı babasının hayatını ve eserlerini anlattığı biyografi kitabı yayımlandı. Bunu, *İki Devir İki Kadın* (Remzi Kitabevi, 2017), *Feride ve Kızları* (Remzi Kitabevi, 2020) ve *Emine* (Remzi Kitabevi, 2022) isimli romanları izledi.

Ülker Banguoğlu Bilgin hâlen İstanbul’da yaşamakta ve kitap çalışmalarına devam etmektedir.

ÜLKER BANGUOĞLU BİLGİN

Yalıda Bir Gece

Remzi Kitabevi

YALIDA BİR GECE / Ülker Banguoğlu Bilgin

© Remzi Kitabevi, 2025

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Sevrin Uysal

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2256-9

BİRİNCİ BASIM: Kasım 2025

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlığa Kalma Sakın!, 7

Kız Kıza.....	9
Münire Hanım	17
Karanlığa Kalma Sakın!.....	23
Büyümenin Sancıları.....	28
Boğaz'ın Akıntısı	36
Yırtıcı Kuş.....	42
Kantinde ya da Hoş Geldin Sevgi.....	48
Empati	57
Aşk	62
Yabancılaşma	66
Evin Kapısında Bekleyen Cenaze Arabası ya da Kommer'in Arabasının Parçası	74

İKİNCİ BÖLÜM

Çocukluk Evinin Duvarları, 79

Çocukluk Evinin Duvarları	81
Yaz Ortasında Fırtına	86
Serdar'ın Onulmaz Acısı.....	92
Zeynep'in Rüyası ya da Pır Pır Kanat Çırpan Kuşlar ..	102

Bir Cenaze ve Sonrası.....	116
Harun'un İç Hesaplaşması ya da İçimdeki Boşluk	120
Hayatın Gailisi ya da Ben Müslüman'a Kız Vermem.....	125
On İki Eylül Bin Dokuz Yüz Seksen.....	132
Yalıda Bir Gece	134

BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlığa Kalma Sakın!

1960-1971

Kız Kıza

Yatakhane loştu. Havanın erkenden karardığı günlerdi. Lodos fırtınalarının çok sık olduğu, rüzgârdan camların takırdadığı... O sesleri kafamıza takarsak sabaha kadar bir o yana bir bu yana dönüp durur bir türlü uyuyamazdık. Her günkü gibi dersler bittikten sonra üniformalarımızı çıkarıp günlük kıyafetlerimizi giymek ve dolaplarımızdan istediklerimizi almak üzere yarım saat iznimiz vardı burada. Ben de her günkü gibi derslerin bitmiş olmasından duyduğum ferahlık ile yaşadığım bu tekdüze hayatın beraberinde getirdiği bedbinlik arasında bir denge kurmaya çalışarak yatağımın üzerine oturdum.

Hepimizin yatakları bir örnek beyaz pikelerle örtülüydü. Şimdi yağmur da dövüyordu bu bir zamanlar saray olan binanın camlarını. İçim sıkıldı birden. Neden yatılı olmuştum? Gündüzlü olduğum günler esiverdi içimde. Eve gidince yaşadığım çözülme. Zeynep'le okul dönüşü yaptığımız akşamüstü kahvaltılarının tadı gezindi damağımda. Çay, simit, peynir, bazen kek. Annem evde yoksa Münire Hanım hazırlardı hepsini. Babamın dönüş saatinde yalının önünden geçen vapura bakmak için pencereye koşardık. Eğer o vapurdaysa iskeleye gelmeden biraz önce çımacıların durduğu yere çıkar, oradan bize el sallardı. Üzerinde paltosu, başında şapkası. Sonra iskeleden eve yürümesi beş dakika bile sürmezdi. Boğazın kokusunu getirirdi eve. Eminönü tarafından geliyorsa mutlaka bir de fıstıklı helva. Bazen unutturduk o sırada cama koşmayı. Zaten yağmur,

rüzgâr varsa o da çıkmazdı vapur yanaşmadan. Belki gene de vapurun camından bakardı bizim camlara doğru, bilmiyorum. Akşam yemeğinden sonra bazen annem, küçük kuzu kestanele-ri pişirir bazen de ıhlamur yapardı rahat uyuyalım diye. Saat on biri geçince “Hadi kalkın çocuklar, yatağınıza. Buralarda uyuklamayın. Uyku bir kere kaçarsa sonra zor dalıyor insan,” der, biz de toparlanıp üst kata, odamıza çıkardık. Uyumadan önce Zeynep’le biraz sohbet ederdik ama günün yorgunluğu bastırır, gözlerimiz yavaş yavaş kapanırken seslerimize uyku dolar, cümlelerimiz giderek kısalırdı.

O gün içimden karar verdim. Gelecek ders yılında tekrar gündüzlü olacaktım. Hem bizim yalıda bu kadar hissedilmezdi fırtına. Evet, bazen deniz de coşar, rıhtıma vururdu bütün gece ama o ses benim uykumu bozmazdı.

Bari on dakika nefesleneyim, diye düşündüm. Yatağa uzanıp dinlenmemize izin yoktu, zaten o kısacık zaman diliminde yapmamız gerekenleri ancak yetiştiriyorduk. Yanımdaki yatağın üzerine de Semra oturmuştu. Birdenbire ellerimiz kucağımızda, gözlerimiz dalgın yüz yüze oturduğumuzda, kendimizi aynada görür gibi olduk birbirimizde. Gülmeye başladık.

“Hadi Nazlı kalk. Tembellik yok. Üstünü başını değiştir bakayım. Akşam etütte çalışacağın kitaplarını al, diğerlerini dola- bına koy ve çık buradan. Marş marş!” dedi.

“O zaman sen de aynılarını yap,” dedim gülerek.

Semra’yla arkadaşlığımızın kökü eskilere giderdi. İkimizin de ilk kopuş acısını yaşadığımız günlere. Birbirimizden kopu- şun acısını. Babamın bir sabah bizden koparılışının...

* * *

1957’de Ankara’da başlamıştı dostluğumuz, ortaokula girdi- ğimizde. Aynı okulun farklı şubelerindeydik ama yürüme me- safesinde evlerde oturuyorduk Ayten Sokak’ta. O zamanlar Me- busevleri adı verilirdi o mahalleye. Orada yaşayan birçok aile gi-

bi bizim de babalarımız politikaya girmiş, bakanlık yapmış, tanınmış kimselerdi. Farklı partilere mensup olmakla beraber birbirlerini tanır ve beğenirlerdi ama üç yıl sonra benim babam, askerler tarafından önce Harp Okuluna, sonra da Yassıada'ya götürülmüştü. Babamın yokluğunun acısına bir de Semra'dan ayrılmanın sarsıntısının eklendiği günlerdi. Semra'nın babası, darbeden sonra demokrasiye geçildiğinde tekrar politikaya dönmüş, benimki ise iki yıl hapis yattıktan sonra serbest bırakılmıştı. Artık İstanbul'da kendi işine, mesleğine dönmüştü. Doktordu babam. Semra ve ben mecbur kalmadıkça babalarımızdan bahsetmiyorduk bu ikinci arkadaşlık dönemimizde.

* * *

Ankara'dayken Ayten Sokak'ta oturan yaşlılarımızla okul sonrası hemen her gün buluşur, birbirimizin evlerinden, bahçelerinden çıkmazdık ama bizim Semra'yla olan yakınlığımız başkaydı. İkimiz farklı şubelerde olmamıza rağmen teneffüslerde hep beraber olurduk.

Politika, darbe olmadan çok önce evlerimize girmiş, yemek masalarımıza kadar gelip oturmuştu. Babam mensup olduğu partinin son yıllardaki gelişmelerinden rahatsızdı. Galiba küçük bir azınlık dışında çevremizdeki hiç kimse memnun değildi memlekette yaşananlardan. Semra ve ben, on dört yaşımızın yarı olgunlaşmış zihinleriyle akşamları sofralarımızda konuşulanları anlamaya çalışıyorduk. Tahkikat Komisyonu, Vatan Cephesi gibi sözlerin anlamını tam olarak kavrayamasak da bunların iyi şeyler olmadığını biliyorduk. Hem hepimiz demokrasi istemiyor muyduk? Ben bir de "Ajans Dinlemeyenler Derneği" diye bir dernek kurulduğunu duyup çok şaşırmıştım. Anneme sorduğumda, "Kızım tek tek isimler okunuyor ya radyoda, bizim partiye katılanların isimleri. İşte bu tabii demokrasiye aykırı bir şey, milleti böyle cephelere ayırmak, bölmek olur mu hiç? Buna kızanlar, böyle bir dernek kurmuş anlaşılan.

Sen bunlara kafanı yorma, derslerine çalış,” demişti. Bizim evde “ajans haberleri” mutlaka dinlenirdi. Akşamları babam radyonun hemen yanındaki koltuğuna oturup kulağını iyice yaklaştırırdı oraya. Dinlerken kaşları çatılırdı çoğu zaman. Bütün dikkatini orada yoğunlaştırır, evde başka ses istemezdi. Biz de sinerdik odalarımıza.

Semra’nın ablası liseyi bitiriyordu o sene. O, bizden daha çok biliyordu bu işleri, Semra’ya anlatıyordu bazen, o da bana. Sokak çatışmalarını, Harp Okulu öğrencilerinin yürüyüşünü hep ondan öğrenmiştik. Bir gece Semraların evinde yatıya kalmıştım. Akşam yemek sofrasında aramızda konuşup, gülüşüp duruyorduk. Semra’nın babası, bizi seyrediyormuş herhâlde. Birden bizi işaret ederek “İşte bunlardan birkaç yaş büyük gençlere kıyıyorlar,” dedi ve yanaklarından aşağı iki damla yaş aktı. Masada oturan herkes suspus oldu. Radyoda isimler okunmaya devam ediyordu.

Bize sıkı sıkı tembih ediyordu büyüklerimiz, “Okuldan çıkar çıkmaz doğru eve geleceksiniz, hiçbir yerde bu mevzuları konuşmayacaksınız,” diye. Biz de hemen evlerimize dönüp ödevlerimizi bitirince mahallede toplanıyorduk her gün. Hem okulda hem de mahallemizde bir heyecan, bir tedirginlik vardı, biz yeni yetişenlere kadar ulaşan. O güne kadar su gibi akan, güven içinde geçen hayatlarımızı, bir tekinsizlik bulutu sarmıştı. Şimdi hepimiz 555K’nin ne demek olduğunu biliyor, içimizde hiç aşına olmadığımız korkulu bir heyecanla bekliyorduk. Bazı arkadaşlarımız büyük bir gururla kulaktan kulağa fısıldaşıyordu bu tarihi, saati, yeri. Bir de şarkı dolaşıyordu dudaklarda...

Olur mu böyle olur mu?

Kardeş kardeşi vurur mu?

İçim eziliyordu o şarkıyı duyunca. Ürperiyoordum. Zamanla fark ettim ki arkadaşlarım, ben aralarına katılınca bu mevzuları yarıda kesiyorlardı. Benim babam, “onlardan”dı. Anlatmak is-

tiyordum ama bir türlü başaramıyordum, benim babam da çok üzülüyordu olanlara. Yapılanları tasvip etmiyordu. Bizim evde de aynı mevzular konuşuluyor, babam her şeyin üzerine bir de suçluluk duygusuyla savaşıyor, ne yapacağını bilemiyordu ama sanki kendi aralarında anlaşmışlar gibi bütün bunları anlatma izin vermiyordu arkadaşlarım. Kendileriyle benim arama bir set çekmişlerdi. Konuşmaya başlamadan susturuyorlardı beni. Semra'yla bile belli belirsiz bir uzaklaşma, soğuma başlamıştı aramızda. Bu konuları giderek daha az konuşuyorduk.

* * *

Sonra o sabah askerler geldi evimize, iki kişiydiler, çok gençtiler. Babamı alıp götürdüler. Suratları asık, tavırları kabaydı. Annem dimdik duruyordu. Yüzü bembeyazdı, beni ve dokuz yaşındaki kardeşim Zeynep'i ellerimizden tutmuş, hiç konuşmuyordu. Babam, onlardan on dakika müsaade istedi. Banyoya gidip tıraş oldu, takım elbisesini giyip kravatını taktı. Askerler, "Hadi yürü be! Yürü! Bütün gün seni bekleyecek hâlimiz yok," dediklerinde annem, onların yüzüne öyle bir baktı ki susup başlarını önlerine eğdiler. Olsa olsa dört ya da beş yaş büyüklerdi benden. Babam, bizlere cesur olmamız gerektiğini söyledi, kollarına giren iki genç askerin arasında gözünü kırpmadan dimdik kapıdan çıktı. Çok heyecanlandığı ya da sıkıldığı zamanlarda olduğu gibi yanakları, boynu, ensesi kıpkırmızı olmuştu. Son bir kez dönüp baktı. Üçümüz orada, yan yana sıralanmış duruyorduk. Sahi Serdar ağabeyim neredeydi o sırada?

"Baba..." diye arkasından koşup ona sımsıkı sarılmak üzere öne atıldığımda annem beni tuttu. Sonra göğsüne yasladı, göz yaşlarımız aynı anda akmaya başladı, hıçkırıklarımız birbirine karıştı. Kardeşim koşarak odasına girmiş, kendini yatağının üzerine atmıştı. Yanına gitmemize izin vermedi, akşama kadar o odada kaldı. Sonraki günler boyunca da mecbur kalmadıkça çıkmadı odasından.

O sene bir daha okula gitmedik, zaten yıl sonuydu, giden oldu mu bilmiyorum. Karnelerimiz evimize gönderildi. O ilk günlerin nasıl geçtiğini tam olarak hatırlayamıyorum; hayal meyal, dumanlı, birbirinden kopuk, acı veren sahneler gelip geçiyor gözümün önünden. Anneannemle dedem gelmişlerdi, bizimle kalıyorlardı. Annem, babamın sözünü tutuyordu, güçlüydü, metindi. Olayın üzerinden birkaç gün geçtikten sonra telefonumuz çok sık çalmaya başladı. Annem hepsini cevaplıyor, arayanların bazılarıyla daha uzun konuşuyor, bazen doğru odasına koşuyor, uzun süre oradan çıkmıyor, aramıza katılmıyordu. Geldiğinde gözlerinin etrafındaki kırmızılığı fark etsek de görmezden geliyorduk. Dedemin ağzını bıçak açmıyordu. Ağabeyim Serdar o güne kadar hiç duymadığımız öfkeli sesiyle bağırıp çağırmaya başlayınca şaşırıp ürküyorduk. Normalde hepimizden daha az konuşan, duygularını belli etmeyen oydu. Dar-madağımtık, birbirimizle olan ilişkileri idare etmekte bile zorlanıyorduk. Bir tek anneannem, her zamanki sevecenliğiyle bizlerle meşgul oluyor, kafamızı başka mevzulara yönlendirmeye çalışıyordu. Yaralarımızı sarmak için de hayat dersleri veriyordu bize. Bu hayatta her şey, biz insanlar içindi. Bu karanlık günler de elbet bitecekti. Şimdi bizlere düşen, dimdik ayakta durmak, birbirimize destek olmaktı. Anneme bazen kızılıyorduk gelen her telefonu cevapladığı için. Ona değil anneannemize söylüyorduk bunu. “Onların ne suçu var ki?” diyordu, “onlar bizim eşimiz dostumuz, elbette arayacaklar.”

Annem, Semra’nın beni her gün telefonla aradığını, her gün kapımıza kadar geldiğini söylemişti ama ben annem kadar cesur ve olgun değildim. Görmek istemiyordum Semra’yı. Diğer arkadaşlarımı da. Ne konuşabilirdim onlarla? Çoğunun evinde bu olayın sevinçle karşılanmış, bayram gibi kutlanmış olduğunu biliyordum. Şu anda da hepsinin babaları başlarındaydı. Ailelerinin, hayatlarının ortasına ateş düşmemişti. Sahi, ben onlarla ne konuşabilirdim?

Babamın Yassıada'ya sevk edilmesinden hemen sonra İstanbul'a taşındık. Liseyi orada yatılı okuyacaktım. Okula ilk gittiğim gün karşımda Semra'yı görünce gözlerime inanmadım. Onlar da darbeden sonra İstanbul'a taşınmışlardı. Semra'nın babası, senatör seçilince, tekrar politikaya döndüğü için hafta içinde Ankara'ya gidiyor, hafta sonlarında İstanbul'daki evlerine dönüyordu. Yıpratıcı bir hayattı hepsi için; ama dediğim gibi biz babalarımızdan pek bahsetmiyorduk.

* * *

Yatakhaneinin loş ışığında oflaya pufloya üstümüzü değiştirdik. Semra avucuma biraz kolonya döktü, iyi geldi. Kitaplarımızı topladık, onları kucaklayıp ağır adımlarla çıktık yatakhaneinden. Rüzgâr ve yağmur camları dövmeye devam ediyordu. Hüseyin Amca'nın çay ocağına doğru yürüdük. İşte günün en beklenen anı şimdi başlıyordu. Hüseyin Amca, her gün akşamüzeri, sınıfların çevrelediği orta alana bakan küçücük odasında çayı kaynatır, yanında yememiz için de poğaça, ay çöreği, simit bulundururdu. Bir de gofret. Harçlıklarımızı harcayacak daha güzel bir yer düşünemezdik o sırada. Alacağımızı alır, bir elimizde yiyecekler, diğer elimizde dikkatle taşıdığımız çay bardaklarımız, tekrar yarım saat önce boşalttığımız sınıflara doluşurduk. Dinlenme saatimizi de burada geçirirdik. Fazla rahata alışmamak, güçlüklerle dayanmak, naz yapmamak, şikâyet etmemek doğaldı bizim için. Hayatlarımız böyle şekillendirilmişti. (Evde de aynı tutumlar vardı ama daha rahat nefes alırdık, ne de olsa yuvamızdı orası.) Orada sabah altıda kalkıp jimnastik yaptıktan sonraki kahvaltıda, çay, birkaç dilim ekmek, beyaz peynir ve üç dört adet zeytin olurdu. Öğlen ve akşam yemeklerinde sık sık önümüze konan kıymalı mercimek yemeğinden dolayı da ileri ki yıllarda hepimiz nefret edecektik mercimekten.

Ama çay saatleri... Sıralarımızın tepesine tüneyip bütün gün oturduğumuz sandalyelere ayaklarımızı dayamak bile keyfimizi

bozmazdı. Oradaki bu dakikaları, o anda dünyadaki hiçbir şeye değışmezdik. Tabii havanın güzel olduğu günlerde bu törensel anlar, etrafı yüksek bir duvarla çevrili olan bahçeye taşınırdı ama o günkü gibi havalarda, yiyip içerek, aramızda şakalaşarak, şiir defterlerimizden birbirimize şiirler okuyarak, o yaştaki kızlar bir araya gelince neler konuşursa onları konuşarak lodosu, yağmurunu, hızla kararan havayı unuttur, o sert tahta sıraların üzerinde günün yorgunluğunu çıkarmaya çalışırdık. Saat altıda gene biraz önce ayakkabılarımızla bastığımız sandalyelerimize yerleşirdik. Sonra başımızda oturan bir öğretmenin ya da daha büyük sınıftan bir ablanın gözcülüğünde etüt yani ödev yapma saati başlardı.

Okulumuzun camlarından bakıldığında görünen muhteşem manzaranın pek farkında değildik o zamanlar.

Münire Hanım

Yılın en kısa gecesine az kalmıştı. On beş on altı yaşlarındaydım. O gece annem ve babam bir yere davetliydim, bizi yalıda yalnız bırakmak istemediler. Yolun karşı tarafındaki gecekondularından birinde oturan, anneme ev işlerinde yardım etmek için zamanının büyük bölümünü bizim evde geçiren Münire Hanım, onlar dönene kadar bizimle oturacaktı.

Münire Hanımlar, ailece -kendisi, kocası ve iki oğlu- balıkçılıktan sağlarıydı geçimlerini. Balık tuttıkları yer de bizim yalının rıhtımıydı. Yüzündeki derin çizgiler, yıllarca soğuk, sıcak, yağmur, rüzgâr, kar demeden deniz kenarında geçirdiği saatlerin tenine işlenmiş haritası gibiydi. Ona ilk baktığınızda, hatta her baktığınızda dikkati çekerek bu derin hatlar. Ben nedense poyrazı suçlu bulurdum. Çok sert estiği günlerde, içinde taşıdığı tuzlu deniz suyunun da yardımıyla bu çizgileri cildine onun oymuş olabileceğini düşünürdüm. Annem daha çok güneşte bulurdu suçu. Yüzündeki dikkat çekici diğer bir şey ise çok zekice ama bir hayli yorgun bakan yemyeşil gözleriydi.

Onun anlaşılmasını zor hâle getiren, aristokrat tavırları ve konuşma biçimiydi. Bunlar, geçmişinde daha iyi şartlarda yaşamış olduğunun bir yansımasıydı büyük bir ihtimalle. O zaman diliminde içselleştirmiş olduğu davranış biçimlerinin izlerinin silinmesi mümkün olmamıştı. Tıpkı yüzündeki derin çizgilerin de hiçbir zaman silinemeyeceği gibi. Sabahları babamızı, “Sabah şerifleriniz hayırlı olsun beyefendicğim,” diye selam-

lardı. Annemle ve bizimle o kadar resmi değildi ama hangimizle olursa olsun tane tane, kibar kibar konuşur, bu tavırlarıyla bizim ona duyduğumuz saygıyı ve aramızdaki mesafeyi kendisi tayin ederdi. Ben ve kardeşlerim ondan yaşça çok küçük olmamıza rağmen bize hitap ederken “hanım”, “bey” ve “siz” ifadelerini kullanırdı. Annemle bazen kavga ederlerdi ama öyle zamanlarda bile çok ileri gitmez, kendini geri çekerti. Bazen “Aşk olsun hanımefendiciğim,” gibi sözler söylediği, küsüp evine gittiği olurdu. O sıradaki tavırları, vücut dili çok asil bir ifade taşırdı. Yani her hareketinin bir ağırlığı vardı. Uzun sürmezdi da-rılmaları. Hiçbir şey olmamış gibi geri dönerdi. Bir de iğneleme huyu vardı ki onu, hayatının hangi döneminde hangi sebeple edindiğini hiçbir zaman öğrenemedik. Anneme göre onda bizlere nazar değdirme gücü de vardı. Ne zaman bizim eve gelip güzel yemekler görse ve “Ohhh... maşallah... dolmalar da pek güzel olmuş. Kime yaptırdınız hanımefendiciğim?” gibi bir söz söylese aynı gün içinde bizim evde bir tatsızlık yaşandığına inanırdı annem. Çoğu zaman da o yemekleri yerken. Bir kere-sinde mutfağın kapısından girdiği anda üst dolapta duran ka-lın camlı bir kâse, durduğu yerde çatlayıp iki parçaya ayrılmış-tı. En çarpıcı hikâye ise bir gün evde yapılan kalabalık bir davet-te gene sofraya götürülen yemekler hakkında bir şeyler söylediği sırada babamın dilinin tutulup aniden konuşamaz hâle gel-mesiydi. Yani felç geçirmesi. O günkü toplantı büyük bir üzüntü içinde dağılmış, babamız uzun süre hastanede yattıktan sonra iyileşmişti. Biz çocuklar nazara fazla inanmazdık ama anne-miz bunları anlatınca da “Acaba?” derdik. Gözleri de açık renk-ti ya Münire Hanım’ın.

Bir gün evine gittiğimde beni çok güzel ağırladıktan sonra üstü işlemeli incecik kumaştın yapılmış bir bohça açıp içindeki es-kiden kalma ipekli bluzlarını, dirseğe kadar gelen satenden parlak eldivenlerini göstermişti. O zaman o kadar gençtim ki onlar hakkında sorular sormak aklıma bile gelmemişti. Acaba bir za-

Ülker Banguoğlu Bilgin, 60'lı 70'li yılların Türkiye'sinde bir genç kızın, kendini bulma yolculuğunu ve yetişkinlik dönemindeki hayat mücadelesini anlatırken aslında iç içe geçmiş öykülerle bir ailenin, 80'li yıllara kadar uzanan dramını gözler önüne seriyor. Yaşanan aile içi dağlımların, bocalamaların yanı sıra ülkedeki çalkantılara da yer veriyor.

Yalıda Bir Gece'de, bir gençlik aşkının naif heyecanı ile ülkenin siyasal ortamında yaşanan akıl almaz şiddetin ve acıların yarattığı tezat, okuyucuyu bir uçtan diğerine götürerek hayatı tam da olduğu gibi yansıtıyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2256-9

9 789751 422569

KDV'den muaf